

Disposició derogatòria.

Queda derogada la Llei Orgànica 8/1982, de 10 d'agost, d'Estatut d'Autonomia d'Aragó, modificada per la Llei Orgànica 6/1994, de 24 de març, i per la Llei Orgànica 5/1996, de 30 de desembre.

Disposició final.

El present estatut entrarà en vigor el mateix dia que es publiqui en el «Boletín Oficial del Estado».

Per tant,

Mane a tots els espanyols, particulars i autoritats, que complisquen esta llei orgànica i que la facen complir.

Madrid, 20 d'abril de 2007.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

10483 *LLEI ORGÀNICA 6/2007, de 24 de maig, per la qual es modifica la Llei Orgànica 2/1979, de 3 d'octubre, del Tribunal Constitucional. («BOE» 125, de 25-5-2007.)*

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegem i entenguen esta llei.

Sapieu: Que les Corts Generals han aprovat la llei orgànica següent i jo la sancione.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

I

Les democràcies modernes es basen en Constitucions dotades de valor normatiu garantit de forma cada vegada més estesa per òrgans encarregats del control de constitucionalitat, que exercixen la jurisdicció constitucional. La Constitució Espanyola de 1978 s'inscriu en esta tradició i recupera el precedent del Tribunal de Garanties establert per la Constitució Espanyola de 1931.

El sistema constitucional espanyol s'assenta ja sobre una pràctica política de més de cinc lustres d'experiència. Les seues institucions s'han revelat com a eficaços instruments de regulació de la convivència, i entre estes el Tribunal Constitucional ha acomplert una tasca especialment rellevant, com a centre d'equilibri del sistema de poders separats, territorialment i funcionalment, que la Constitució articula. Les funcions atribuïdes al Tribunal Constitucional per la Constitució es despleguen en la llei orgànica reguladora de la institució d'acord amb el mandat del seu article 165: la protecció de la supremacia constitucional, i la consegüent depuració de l'ordenament de les normes contràries als mandats constitucionals, es complementen amb la protecció de drets fonamentals, així com la resolució de conflictes territorials. La pretensió del constituent de dotar de la major eficàcia l'òrgan de control de constitucionalitat és comprensiva de totes i cada una de les mencionades facetes. La present reforma pretén reordenar la dedicació que el Tribunal Constitucional atorga a cada una de les seues funcions per a acomplir adequadament la seua missió constitucional.

La jurisdicció constitucional arranxa de les previsions constitucionals del títol IX i la configuració legal encomanada

al legislador orgànic constituïx un element rellevant que va tindre la seua primera expressió en la Llei Orgànica 2/1979, de 3 d'octubre, del Tribunal Constitucional. Esta norma ha constituït l'instrument indispensable per a la realització de les tasques a càrrec del Tribunal Constitucional i els procediments previstos en esta han arrelat en la vida i la consciència jurídica espanyoles. L'àmplia experiència en la seua aplicació es reflectix en el gran nombre de casos plantejats i resolts –en constant increment fins a aconseguir l'any 2004 el nombre de 7.951 assumptes ingressats i 7.823 resolucions dictades– i també ha donat lloc a diverses reformes legislatives (Llei Orgànica 8/1984, de 26 de desembre; Llei Orgànica 4/1985, de 7 de juny; Llei Orgànica 6/1988, de 9 de juny; Llei Orgànica 7/1999, de 21 d'abril; Llei Orgànica 1/2000, de 7 de gener). No obstant això, les mencionades modificacions no havien emprés fins al moment una reforma que afrontara de manera conjunta les dificultats de funcionament del Tribunal Constitucional, que és l'objectiu d'esta llei orgànica.

II

L'experiència acumulada després de més de 25 anys d'activitat del Tribunal Constitucional des de la seua creació ha posat de manifest l'existència d'una sèrie de situacions i circumstàncies en la realitat pràctica que amb el transcurs del temps han arribat a convertir-se en problemes per al millor resultat del treball del Tribunal. Entre estes destaca, d'una banda, el creixement del nombre de recursos d'empara fins al punt d'ocupar quasi tot el temps i els mitjans materials i personals del Tribunal. D'altra banda, la realitat dels fets ha permés també constatar la lentitud dels procediments que es desenrotllen davant d'este Alt Tribunal, qüestions totes estes respecte de les quals és el moment de donar resposta legislativa. En este sentit, esta llei orgànica intenta donar solució a tot este conjunt de problemes, i per a això procedix a adequar la normativa per a donar resposta als problemes i exigències que es deriven de la realitat pràctica del funcionament i organització del Tribunal Constitucional.

Així, respecte al major desenrotllament de la funció de garantia dels drets fonamentals en relació amb les altres funcions del Tribunal Constitucional, la llei procedix a establir una nova regulació de l'admissió del recurs d'empara, al mateix temps que atorga als tribunals ordinaris més possibilitats per a revisar les violacions de drets fonamentals a través d'una nova regulació de la nul·litat dels actes processals ex article 241.1 de la Llei Orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del Poder Judicial. Es tracta de mesures encaminades a aconseguir que la tutela i defensa dels drets fonamentals per part del Tribunal Constitucional siga realment subsidiària d'una adequada protecció prestada pels òrgans de la jurisdicció ordinària.

III

La llei intensifica el paper de les parts litigants del procés judicial en què es planteja una qüestió d'inconstitucionalitat, ja que no sols se'ls permet realitzar al·legacions sobre la pertinència de plantejar la qüestió d'inconstitucionalitat, sinó que també es permeten al·legacions sobre el fons de la qüestió. Al mateix temps, s'introduïx la possibilitat de personació dels litigants del procés judicial davant del Tribunal Constitucional en els 15 dies següents a la publicació en el «Boletín Oficial del Estado» de l'admissió a tràmit de les qüestions d'inconstitucionalitat, per a permetre la contradicció en este procediment de constitucionalitat, seguint en això les directrius contingudes en la Sentència de 23 de juny de 1993, del Tribunal Europeu de Drets Humans.

L'elevat nombre de demandes d'empara ha provocat un ampli desenrotllament de la funció de garantia dels drets fonamentals en detriment d'altres competències del

Tribunal Constitucional. El nombre de sol·licituds d'empara i el procediment legalment previst per a la seua tramitació són les causes que expliquen la sobrecàrrega que en l'actualitat patix el Tribunal a l'hora de resoldre estos procediments de garantia dels drets fonamentals. Per esta raó, les reformes que s'aborden van dirigides a dotar l'empara d'una nova configuració que resulte més eficaç i eficient per a acomplir els objectius constitucionalment previstos per a esta institució. I així, entre les modificacions que s'introdueixen en relació amb l'empara es poden destacar el canvi en la configuració del tràmit d'admissió del recurs, l'habilitació a les Seccions per a la seua resolució i la reforma del tràmit de qüestió interna de constitucionalitat prevista en l'article 55.2 de la Llei Orgànica 2/1979, de 3 d'octubre.

La primera d'estes novetats és la que afecta la configuració del tràmit d'admissió del recurs d'empara. I és que enfront del sistema anterior de causes d'inadmissió taxades, la reforma introduïx un sistema en què el recurrent ha d'al·legar i acreditar que el contingut del recurs justifica una decisió sobre el fons per part del Tribunal quant a la seua especial transcendència constitucional, donada la seua importància per a la interpretació, aplicació o general eficàcia de la Constitució. Per tant, s'invertix el juí d'admissibilitat, ja que es passa de comprovar la inexistència de causes d'inadmissió a la verificació de l'existència d'una rellevància constitucional en el recurs d'empara formulat. Esta modificació sens dubte agilitzarà el procediment al transformar l'examen d'admissió actual en la comprovació en les al·legacions del recurrent de l'existència de rellevància constitucional en el recurs. Quant a l'atribució de potestat resolutòria a les Seccions en relació amb les demandes d'empara, incrementa substancialment la capacitat de treball del Tribunal.

Una altra novetat significativa es troba en la introducció d'una nova regulació de la qüestió interna de constitucionalitat per als casos en què l'estimació de l'empara es derive de l'aplicació d'una llei lesiva de drets o llibertats públiques. En estos supòsits la nova regulació ordena elevar la qüestió al Ple amb suspensió del termini per a dictar sentència d'empara, de manera que la qüestió d'inconstitucionalitat serà resolta pel Ple en ulterior sentència, de conformitat amb el que preveuen els articles 35 i següents de la Llei Orgànica 2/1979, de 3 d'octubre.

La protecció i garantia dels drets fonamentals no és una tasca única del Tribunal Constitucional, sinó que els tribunals ordinaris hi exercixen un paper essencial i crucial. Per això, i amb la intenció d'augmentar les facultats de la jurisdicció ordinària per a la tutela dels drets fonamentals es modifica l'incident de nul·litat d'actuacions de l'article 241.1 de la Llei Orgànica 6/1985, d'1 de juliol. D'esta manera s'introdueix una configuració de l'incident de nul·litat d'actuacions molt més àmplia, perquè es permet la seua sol·licitud amb base en qualsevol vulneració d'algun dels drets fonamentals mencionats en l'article 53.2 de la Constitució en compte de l'al·legació d'indefensió o incongruència prevista fins al moment. Esta ampliació de l'incident de nul·litat d'actuacions previ a l'empara busca atorgar als tribunals ordinaris el paper de primers garants dels drets fonamentals en el nostre ordenament jurídic.

Les modificacions del règim intern i de l'organització del Tribunal són conseqüència de l'experiència d'anys de funcionament durant els quals s'han detectat carències temperades amb solucions provisionals, en general, per mitjà de reformes reglamentàries. Algunes de les fórmules prèviament establides pel reglament d'organització i funcionament del Tribunal han de gaudir de la cobertura legal que esta reforma de la llei orgànica els atorga. Des de la perspectiva d'una flexibilització amb vista a l'eficàcia, s'ha regulat la figura, ja existent en virtut de l'article 2.f) del reglament, del lletrat d'adscripció temporal, així com l'obertura del Cos de Lletrats a especialistes de totes les branques del dret, eliminant el requisit d'especialització en dret públic que enun-

ciava l'antic article 97.3 i permetent la seua configuració d'acord amb les disposicions reglamentàries, de manera que siga el mateix Tribunal Constitucional el que fixe la caracterització més adequada.

Article únic. *Modificació de la Llei Orgànica 2/1979, de 3 d'octubre, del Tribunal Constitucional*

La Llei Orgànica 2/1979, de 3 d'octubre, del Tribunal Constitucional, es modifica en els termes següents:

U. L'article 4 queda redactat de la manera següent:

«Article 4

1. En cap cas es podrà promoure qüestió de jurisdicció o competència al Tribunal Constitucional. El Tribunal Constitucional delimitarà l'àmbit de la seua jurisdicció i adoptarà totes les mesures que siguen necessàries per a preservar-la, incloent-hi la declaració de nul·litat d'aquells actes o resolucions que la menyscaben; així mateix, podrà apreciar d'ofici o a instàncies de part la seua competència o incompetència.

2. Les resolucions del Tribunal Constitucional no podran ser enjudiciades per cap òrgan jurisdiccional de l'Estat.

3. Quan el Tribunal Constitucional anul·le un acte o resolució que contravinga el que disposen els dos apartats anteriors ho ha de fer motivadament i amb audiència prèvia al Ministeri Fiscal i a l'òrgan autor de l'acte o resolució.»

Dos. L'apartat 1 de l'article 6 queda redactat com següent:

«1 El Tribunal Constitucional actua en Ple, en Sala o en Secció.»

Tres. L'article 8 tindrà la redacció següent:

«Article 8

1. Per al despatx ordinari i la decisió o proposta, segons siga procedent, sobre l'admissibilitat o inadmissibilitat de processos constitucionals, el Ple i les Sales constituïran Seccions compostes pel respectiu president o qui el substituïska i dos magistrats.

2. Es donarà compte al Ple de les propostes d'admissió o inadmissió d'assumptes de la seua competència. En el cas d'admissió, el Ple podrà deferir a la Sala que corresponga el coneixement de l'assumpte de què es tracte, en els termes que preveu esta llei.

3. Podrà correspondre també a les Seccions el coneixement i resolució d'aquells assumptes d'empara que la Sala corresponent els deferisca en els termes que preveu esta llei.»

Quatre. L'article 10 tindrà la redacció següent:

«Article 10

1. El Tribunal en Ple coneix dels assumptes següents:

a) De la constitucionalitat o inconstitucionalitat dels tractats internacionals.

b) Dels recursos d'inconstitucionalitat contra les lleis i la resta de disposicions amb valor de llei, excepte els de mera aplicació de doctrina, el coneixement dels quals podrà atribuir-se a les Sales en el tràmit d'admissió. En atribuir a la Sala el coneixement del recurs, el Ple haurà d'assenyalar la doctrina constitucional d'aplicació.

c) De les qüestions de constitucionalitat que reserve per a si; les altres hauran de deferir-se a les Sales segons un torn objectiu.

d) Dels conflictes constitucionals de competència entre l'Estat i les comunitats autònomes o dels d'estes entre si.

e) De les impugnacions previstes en l'apartat 2 de l'article 161 de la Constitució.

f) Dels conflictes en defensa de l'autonomia local.

g) Dels conflictes entre els òrgans constitucionals de l'Estat.

h) De les anul·lacions en defensa de la jurisdicció del Tribunal previstes en l'article 4.3.

i) De la verificació del compliment dels requisits exigits per al nomenament de Magistrat del Tribunal Constitucional.

j) Del nomenament dels magistrats que han d'integrar cada una de les Sales.

k) De la recusació dels magistrats del Tribunal Constitucional.

l) Del cessament dels magistrats del Tribunal Constitucional en els casos previstos en l'article 23.

m) De l'aprovació i modificació dels reglaments del Tribunal.

n) De qualsevol altre assumpte que siga competència del Tribunal però demane per a si el Ple, a proposta del president o de tres magistrats, així com dels altres assumptes que li puguen ser atribuïts expressament per una llei orgànica.

2. En els casos previstos en els paràgrafs d), e) i f) de l'apartat anterior, en el tràmit d'admissió la decisió de fons podrà atribuir-se a la Sala que corresponga segons un torn objectiu, la qual cosa es comunicarà a les parts.

3. El Tribunal en Ple, en exercici de la seua autonomia com a òrgan constitucional, elabora el seu pressupost, que s'integra com una secció independent dins dels Pressupostos Generals de l'Estat.»

Cinc. L'article 15 queda redactat com seguix:

«Article 15

El president del Tribunal Constitucional exercix la representació del Tribunal, convoca i presidix el Tribunal en Ple i convoca les Sales; adopta les mesures necessàries per al funcionament del Tribunal, de les Sales i de les Seccions; comunica a les Cambres, al Govern o al Consell General del Poder Judicial, en cada cas, les vacants; nomena els lletrats, convoca els concursos per a cobrir les places de funcionaris i els llocs de personal laboral, i exercix les potestats administratives sobre el personal del Tribunal.»

Sis. S'introduïx un segon paràgraf en l'apartat 1 de l'article 16 del tenor següent:

«Els magistrats proposats pel Senat seran elegits entre els candidats presentats per les Assemblees Legislatives de les comunitats autònomes en els termes que determine el Reglament de la Cambra.»

Set. L'article 16.2, 3 i 4 quedarà redactat com seguix:

«2. Els candidats proposats pel Congrés i pel Senat hauran de comparéixer prèviament davant de les corresponents Comissions en els termes que disposen els respectius Reglaments.

3. La designació per al càrrec de magistrat del Tribunal Constitucional es farà per nou anys, i el Tribunal es renovarà per terceres parts cada tres. A partir d'eixe moment es produirà l'elecció del president i vicepresident d'acord amb el que preveu l'article 9. Si el mandat de tres anys per al qual van ser designats com a president i vicepresident no coincideix amb la renovació del Tribunal Constitucional, este mandat quedarà prorrogat perquè finalitze

en el moment en què la dita renovació es produísca i prenguen possessió els nous magistrats.

4. Cap magistrat podrà ser proposat al rei per a un altre període immediat, llevat que haja ocupat el càrrec per un termini no superior a tres anys.»

Huit. L'article 20 tindrà la redacció següent:

«Article 20

Els membres de la carrera judicial i fiscal i, en general, els funcionaris públics nomenats magistrats i lletrats del Tribunal passaran a la situació de servicis especials en la seua carrera d'origen.»

Nou. Es modifica l'apartat 2 i s'afeg un apartat 3 a l'article 35 amb la redacció següent:

«2. L'òrgan judicial només podrà plantejar la qüestió una vegada conclús el procediment i dins del termini per a dictar sentència, o la resolució jurisdiccional que siga procedent, i haurà de concretar la llei o norma amb força de llei la constitucionalitat de la qual es qüestiona, el precepte constitucional que se suposa infringit, i especificar o justificar en quina mesura la decisió del procés depèn de la validesa de la norma en qüestió. Abans d'adoptar per mitjà d'interlocutòria la seua decisió definitiva, l'òrgan judicial oirà les parts i el Ministeri Fiscal perquè en el termini comú i improrrogable de 10 dies puguen al·legar el que desitgen sobre la pertinència de plantejar la qüestió d'inconstitucionalitat, o sobre el fons d'esta; a continuació, i sense més tràmit, el jutge resoldrà en el termini de tres dies. La dita interlocutòria no serà susceptible de recurs de cap classe. No obstant això, la qüestió d'inconstitucionalitat podrà ser intentada novament en les successives instàncies o graus fins que no s'arribe a sentència ferma.

3. El plantejament de la qüestió de constitucionalitat originarà la suspensió provisional de les actuacions en el procés judicial fins que el Tribunal Constitucional es pronuncie sobre la seua admissió. Produïda esta, el procés judicial romandrà suspès fins que el Tribunal Constitucional resolga definitivament sobre la qüestió.»

Deu. S'introduïx un apartat 2 nou de l'article 37 (i passa l'actual 2 de la llei a apartat 3) amb la redacció següent:

«2. Publicada en el "Boletín Oficial del Estado" l'admissió a tràmit de la qüestió d'inconstitucionalitat, els que siguen part en el procediment judicial podran personar-se davant del Tribunal Constitucional dins dels 15 dies següents a la seua publicació, per a formular al·legacions, en el termini d'altres 15 dies.»

Onze. L'apartat 2 de l'article 40 queda redactat com seguix:

«2. En tot cas, la jurisprudència dels tribunals de justícia recaiguda sobre lleis, disposicions o actes enjudiciats pel Tribunal Constitucional haurà d'entendre's corregida per la doctrina derivada de les sentències i interlocutòries que resolguen els processos constitucionals.»

Dotze. L'apartat 2 de l'article 41 queda redactat com seguix:

«2. El recurs d'empara constitucional protegix, en els termes que esta llei estableix, enfront de les violacions dels drets i llibertats a què es referix l'apartat anterior, originades per les disposicions, actes jurídics, omissions o simple via de fet dels poders públics de l'Estat, les comunitats autònomes

i la resta d'ens públics de caràcter territorial, corporatiu o institucional, així com dels seus funcionaris o agents.»

Tretze. L'apartat 1 de l'article 43 queda redactat com segueix

«Article 43

1. Les violacions dels drets i llibertats abans mencionats originades per disposicions, actes jurídics, omissions o simple via de fet del Govern o de les seues autoritats o funcionaris, o dels òrgans executius col·legiats de les comunitats autònomes o de les seues autoritats o funcionaris o agents, podran donar lloc al recurs d'empara una vegada que s'haja esgotat la via judicial procedent.»

Catorze. L'article 44 queda redactat com segueix:

«Article 44

1. Les violacions dels drets i llibertats susceptibles d'empara constitucional, que tinguen el seu origen immediat i directe en un acte o omisió d'un òrgan judicial, podran donar lloc a este recurs sempre que es complisquen els requisits següents:

a) Que s'hagen esgotat tots els mitjans d'impugnació previstos per les normes processals per al cas concret dins de la via judicial.

b) Que la violació del dret o llibertat siga imputable de manera immediata i directa a una acció o omisió de l'òrgan judicial amb independència dels fets que van donar lloc al procés en què aquelles es van produir, sobre els que, en cap cas, entrarà a conèixer el Tribunal Constitucional.

c) Que s'haja denunciat formalment en el procés, si va haver-hi oportunitat, la vulneració del dret constitucional tan prompte com, una vegada coneguda, hi haguera oportunitat per a això.

2. El termini per a interposar el recurs d'empara serà de 30 dies, a partir de la notificació de la resolució recaiguda en el procés judicial.»

Quinze. L'article 48 queda redactat com segueix:

«Article 48

El coneixement dels recursos d'empara constitucional correspon a les Sales del Tribunal Constitucional i, si és el cas, a les Seccions.»

Setze. Els apartats 1 i 4 de l'article 49 queden redactats com segueix:

«1. El recurs d'empara constitucional s'iniciarà per mitjà de demanda en què s'exposaran amb claredat i concisió els fets que la fonamenten, se citaran els preceptes constitucionals que es consideren infringits i es fixarà amb precisió l'empara que se sol·licita per a preservar o restablir el dret o llibertat que es considere vulnerat. En tot cas, la demanda justificarà l'especial transcendència constitucional del recurs.

4. Si s'incomplixen qualsevol dels requisits establits en els apartats que antecedixen, les secretaries de Justícia ho posaran de manifest a l'interessat en el termini de 10 dies, amb l'avertència que, si no s'esmena el defecte, s'acordarà la inadmissió del recurs.»

Dèset. L'article 50 queda redactat com segueix:

«Article 50

1. El recurs d'empara ha de ser objecte d'una decisió d'admissió a tràmit. La Secció, per unanimitat dels seus membres, acordarà per mitjà de provi-

dència l'admissió, en tot o en part, del recurs només quan concórreguen tots els requisits següents:

a) Que la demanda complisca el que disposen els articles 41 a 46 i 49.

b) Que el contingut del recurs justifique una decisió sobre el fons per part del Tribunal Constitucional quant a la seua especial transcendència constitucional, que s'apreciarà atenent la seua importància per a la interpretació de la Constitució, per a la seua aplicació o per a la seua general eficàcia, i per a la determinació del contingut i abast dels drets fonamentals.

2. Quan l'admissió a tràmit, inclús havent obtingut la majoria, no aconseguisca la unanimitat, la Secció traslladarà la decisió a la Sala respectiva per a la seua resolució.

3. Les providències d'inadmissió, adoptades per les Seccions o les Sales, especificaran el requisit incomplert i es notificaran al demandant i al Ministeri Fiscal. Les dites providències només podran ser recorregudes en súplica pel Ministeri Fiscal en el termini de tres dies. Este recurs es resoldrà per mitjà d'interlocutòria, que no serà susceptible de cap impugnació.

4. Quan en la demanda d'empara concórreguen un o més defectes de naturalesa esmenable, es procedirà en la forma prevista en l'article 49.4; si no es produïx l'esmena dins del termini fixat en el dit precepte, la Secció acordarà la inadmissió per mitjà de providència, contra la qual no podrà interposar-se cap recurs.»

Dihuit. Els apartats 2 i 3 de l'article 52 queden redactats com segueix:

«2. Presentades les al·legacions o transcorregut el termini atorgat per a efectuar-les, la Sala podrà deferir la resolució del recurs, quan per a la seua resolució siga aplicable doctrina consolidada del Tribunal Constitucional, a una de les seues Seccions o assenyalar dia per a la vista, si és el cas, o deliberació i votació.

3. La Sala, o si és el cas la Secció, pronunciarà la sentència que siga procedent en el termini de 10 dies a partir del dia assenyalat per a la vista o deliberació.»

Dènou. L'article 53 queda redactat com segueix:

«Article 53

La Sala o, si és el cas, la Secció, en conèixer del fons de l'assumpte, pronunciarà en la seua sentència algunes d'estes decisions:

- a) Atorgament d'empara.
- b) Denegació d'empara.»

Vint. L'article 54 queda redactat com segueix:

«Article 54

Quan la Sala o, si és el cas, la Secció conega del recurs d'empara respecte de decisions de jutges i tribunals, limitarà la seua funció a concretar si s'han violat drets o llibertats del demandant i a preservar o restablir estos drets o llibertats, i s'abstindrà de qualsevol altra consideració sobre l'actuació dels òrgans jurisdiccional.»

Vint-i-u. L'apartat 2 de l'article 55 queda redactat com segueix:

«2. En el cas que el recurs d'empara haja de ser considerat perquè, segons el parer de la Sala o, si és el cas, la Secció, la llei aplicada lesione drets fonamentals o llibertats públiques, s'eleva la qüestió al

Ple amb suspensió del termini per a dictar sentència, de conformitat amb el que preveuen els articles 35 i següents.»

Vint-i-dos. L'article 56 queda redactat com segueix:

«Article 56

1. La interposició del recurs d'ampara no suspèn els efectes de l'acte o sentència impugnats.

2. No obstant això, quan l'execució de l'acte o sentència impugnats produïska un perjudici al recurrent que pugui fer perdre a l'ampara la seua finalitat, la Sala, o la Secció en el supòsit de l'article 52.2, d'ofici o a instància del recurrent, podrà disposar de la suspensió, total o parcial, dels seus efectes, sempre que la suspensió no ocasioni perturbació greu a un interès constitucionalment protegit, ni als drets fonamentals o llibertats d'una altra persona.

3. Així mateix, la Sala o la Secció podrà adoptar qualsevol mesura cautelar i resolucions provisionals previstes en l'ordenament, que, per la seua naturalesa, puguen aplicar-se en el procés d'ampara i tendeixen a evitar que el recurs perdi la seua finalitat.

4. La suspensió o una altra mesura cautelar podrà demanar-se en qualsevol temps, abans d'haver-se pronunciat la sentència o decidir-se l'ampara d'una altra manera. L'incident de suspensió se substanciarà amb audiència de les parts i del Ministeri Fiscal, per un termini comú que no excedirà tres dies i amb l'informe de les autoritats responsables de l'execució, si la Sala o la Secció ho creguera necessari. La Sala o la Secció podrà condicionar la denegació de la suspensió en el cas que pugui seguir-se perturbació greu dels drets d'un tercer, a la constitució de caució suficient per a respondre dels danys o perjudicis que puguen originar-se.

5. La Sala o la Secció podrà condicionar la suspensió de l'execució i l'adopció de les mesures cautelars a la satisfacció per l'interessat de l'oportuna fiança suficient per a respondre dels danys i perjudicis que puguen originar-se. La seua fixació i determinació podrà delegar-se en l'òrgan jurisdiccional d'instància.

6. En supòsits d'urgència excepcional, l'adopció de la suspensió i de les mesures cautelars i provisionals podrà efectuar-se en la resolució de l'admissió a tràmit. La dita adopció podrà ser impugnada, en el termini de cinc dies des de la seua notificació, pel Ministeri Fiscal i la resta de parts personades. La Sala o la Secció resoldrà l'incident per mitjà d'interlocutòria no susceptible de cap recurs.»

Vint-i-tres. L'apartat 2 de l'article 73 queda redactat com segueix:

«2. Si l'òrgan a què es dirigeix la notificació afirma que actua en l'exercici constitucional i legal de les seues atribucions o, dins del termini d'un mes a partir de la recepció d'aquella, no rectifica en el sentit que li haja sigut sol·licitat, l'òrgan que considere indegudament assumides les seues atribucions plantejarà el conflicte davant del Tribunal Constitucional dins del mes següent. A este efecte, presentarà un escrit en el qual s'especificaran els preceptes que considera vulnerats i formularà les al·legacions que crega oportunes. A este escrit adjuntarà una certificació dels antecedents que repute necessaris i de la comunicació cursada en compliment del que preven l'apartat anterior d'este article.»

Vint-i-quatre. Els apartats 2 i 3 de l'article 85 queden redactats com segueix:

«2. Els escrits d'iniciació del procés es presentaran en la seu del Tribunal Constitucional dins del termini legalment establert. Els recursos d'ampara podran també presentar-se fins a les 15 hores del dia hàbil següent al del venciment del termini d'interposició, en el registre del Tribunal Constitucional, o en l'oficina o servei de registre central dels tribunals civils de qualsevol localitat, de conformitat amb el que estableix l'article 135.1 de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'Enjudiciament Civil.

El Tribunal determinarà reglamentàriament les condicions de treball, als efectes anteriors, de qualsevol mitjans tècnics, electrònics, informàtics o telemàtics.

3. El Ple o les Sales podran acordar la celebració de vista oral.»

Vint-i-cinc. Els apartats 2 i 3 de l'article 86 queden redactats com segueix:

«2. Les sentències i les declaracions a què es referix el títol VI es publicaran en el "Boletín Oficial del Estado" dins dels 30 dies següents a la data de la decisió. El Tribunal també podrà ordenar la publicació de les seues interlocutòries de la mateixa manera quan així ho estime convenient.

3. Sense perjudici del que disposa l'apartat anterior, el Tribunal podrà disposar que les sentències i la resta de resolucions dictades siguen objecte de publicació a través d'altres mitjans, i adoptarà, si és el cas, les mesures que considere pertinents per a la protecció dels drets reconeguts en l'article 18.4 de la Constitució.»

Vint-i-sis. L'apartat 1 de l'article 88 queda redactat com segueix:

«1. El Tribunal Constitucional podrà demanar dels poders públics i dels òrgans de qualsevol Administració Pública la remissió de l'expedient i dels informes i documents relatius a la disposició o acte origen del procés constitucional. Si el recurs ha sigut ja admès, el Tribunal habilitarà un termini perquè l'expedient, la informació o els documents puguen ser coneguts per les parts perquè estes al·leguen el que convinga al seu dret.»

Vint-i-set. L'apartat 2 de l'article 90 queda redactat com segueix:

«2. El president i els magistrats del Tribunal podran reflectir en vot particular la seua opinió discrepant, sempre que haja sigut defensa en la deliberació, tant pel que fa a la decisió com a la fonamentació. Els vots particulars s'incorporaran a la resolució, i quan es tracte de sentències, interlocutòries o declaracions es publicaran amb estes en el "Boletín Oficial del Estado".»

Vint-i-huit. S'afegirà un paràgraf segon a l'article 92, amb la redacció següent:

«Podrà també declarar la nul·litat de qualsevol resolucions que contravinguen les dictades en l'exercici de la seua jurisdicció, en ocasió de l'execució d'estes, amb audiència prèvia del Ministeri Fiscal i de l'òrgan que les va dictar.»

Vint-i-nou. Els apartats 3 i 4 de l'article 95 queden redactats com segueix:

«3. El Tribunal podrà imposar a qui formule recursos d'inconstitucionalitat o d'ampara, amb temeritat o abús de dret, una sanció pecuniària de 600 a 3.000 euros.

4. Podrà imposar multes coercitives de 600 a 3.000 euros a qualsevol persona, investida o no de

poder públic, que incomplisca els requeriments del Tribunal dins dels terminis assenyalats, i reiterar estes multes fins al total compliment dels interessats, sense perjudi de qualsevol altra responsabilitat que pertoque.»

Trenta. Els apartats 1 i 3 de l'article 96 queden redactats com segueix:

«1. Són funcionaris al servici del Tribunal Constitucional:

- a) El secretari general.
- b) Els lletrats.
- c) Els secretaris de justícia.
- d) Els altres funcionaris que siguen adscrits al Tribunal Constitucional.»

«3. Els càrrecs i funcions relacionats en este article són incompatibles amb qualsevol altra funció, destinació o càrrec, així com amb l'exercici professional i amb la intervenció en activitats industrials, mercantils o professionals, inclús les consultives i les d'assessorament. No obstant això, podran exercir aquelles funcions docents o d'investigació que, a juí del Tribunal, no resulten incompatibles amb el millor servici d'este.»

Trenta-un. L'article 97 queda redactat com segueix:

«Article 97

1. El Tribunal Constitucional estarà assistit per lletrats que podran ser seleccionats per mitjà de concurs-oposició entre funcionaris públics que hagen accedit a un cos o escala del grup A en la seua condició de llicenciats en dret, d'acord amb el reglament del Tribunal, o ser lliurement designats en règim d'adscripció temporal, pel mateix Tribunal, en les condicions que establisca el reglament, entre advocats, professors d'universitat, magistrats, fiscals o funcionaris públics que hagen accedit a un cos o escala del grup A en la seua condició de llicenciats en Dret. Els nomenats quedaran en la seua carrera d'origen en situació de servicis especials per tot el temps en què presten els seus servicis en el Tribunal Constitucional.

2. Durant els tres anys immediatament posteriors al cessament en les seues funcions, els lletrats tindran la incompatibilitat a què es referix l'article 81.3.»

Trenta-dos. L'article 98 queda redactat com segueix:

«Article 98

El Tribunal Constitucional tindrà un secretari general elegit pel Ple i nomenat pel president entre els lletrats, la direcció dels quals exercirà sense perjudi de les facultats que corresponen al president, al Tribunal i a les Sales.»

Trenta-tres. L'article 99 queda redactat com segueix:

«Article 99

1. Correspon també al secretari general, sota l'autoritat i instruccions del president:

- a) La direcció i coordinació dels servicis del Tribunal i la direcció del seu personal.
- b) La recopilació, classificació i publicació de la doctrina constitucional del Tribunal.
- c) La preparació, execució i liquidació de pressupost, assistit pel personal tècnic.
- d) Les altres funcions que li atribuisca el reglament del Tribunal.

2. Les normes pròpies del Tribunal podran preveure supòsits de delegació de competències admi-

nistratives del president en el secretari general. De la mateixa manera podrà preveure's la delegació de competències pròpies del secretari general.

3. Contra les resolucions del secretari general podrà interposar-se recurs d'alçada davant del president, la decisió de les quals esgotarà la via administrativa. Esta decisió serà susceptible d'ulterior recurs contenciós administratiu.»

Trenta-quatre. L'article 100 queda redactat com segueix:

«Article 100.

El Tribunal tindrà el nombre de secretaris de justícia que determine la seua plantilla. Els secretaris de justícia procediran del Cos de Secretaris Judicials i les vacants es cobriran per concurs de mèrits entre els que puguen ocupar plaça en el Tribunal Suprem.»

Trenta-cinc. L'article 102 queda redactat com segueix:

«Article 102.

El Tribunal Constitucional adscriurà al seu servici el personal de l'Administració de Justícia i la resta de funcionaris en les condicions que fixe el seu reglament. Podrà, així mateix, contractar personal en règim laboral per a l'exercici de llocs que no impliquen participació directa ni indirecta en l'exercici de les atribucions del Tribunal Constitucional, i les funcions del qual siguen pròpies d'oficis, auxiliars de caràcter instrumental o de suport administratiu. La contractació d'este personal laboral es realitzarà per mitjà de processos de selecció ajustats als principis d'igualtat, mèrit i capacitat.»

Trenta-sis. La disposició adicional primera queda redactada com segueix:

«Disposició adicional primera.

1. El nombre de lletrats seleccionats per mitjà de concurs-oposició a què es referix l'article 97.1 no podrà excedir 16.

2. La plantilla del personal del Tribunal Constitucional només podrà ser modificada a través de la Llei de Pressupostos Generals de l'Estat.»

Disposició transitòria primera.

La possibilitat que el Ple deferisca a les Sales o estes a les Seccions el coneixement i la resolució d'assumptes que en principi correspon a aquelles, prevista en la nova redacció dels articles 8.2, 10.1.b), 10.2 i 52.2 de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional, es podrà aplicar als processos constitucionals iniciats abans de la vigència de la present Llei Orgànica.

Disposició transitòria segona.

1. El termini de trenta dies establert en la nova redacció de l'article 44.2 de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional s'aplicarà si en la data d'entrada en vigor de la present Llei Orgànica no ha expirat el termini establert en la redacció anterior d'eixe precepte, i en este cas la part disposarà dels dies que resten des de la data inicial del còmput.

2. La possibilitat de vàlida presentació de recursos d'empara en el dia següent al del venciment del termini d'interposició a què es referix l'article 85.2 de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional només s'aplicarà si el dit venciment té lloc després de l'entrada en vigor de la present Llei Orgànica.

Disposició transitòria tercera.

L'admissió i inadmissió dels recursos d'empara la demanda dels quals s'haja interposat abans de la vigència d'esta Llei Orgànica es regirà per la normativa anterior. No obstant això, la providència d'inadmissió es limitarà a expressar el supòsit en què es troba el recurs.

Disposició transitòria quarta.

Les previsions de l'article 55.2 de la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional s'aplicaran amb independència de la data d'iniciació del procés d'empara.

Disposició final primera. *Modificació de la Llei Orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del Poder Judicial.*

El paràgraf primer de l'apartat 1 de l'article 241 de la Llei Orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del Poder Judicial, queda redactat en els termes següents:

«1. No s'admetran amb caràcter general incidents de nul·litat d'actuacions. No obstant això, excepcionalment, els que siguen part legítima o hagen hagut de ser-ho podran demanar per escrit que es declare la nul·litat d'actuacions fundada en qualsevol vulneració d'un dret fonamental dels mencionats en l'article 53.2 de la Constitució, sempre que no haja pogut denunciar-se abans de recaure una resolució que pose fi al procés i sempre que la dita resolució no siga susceptible de recurs ordinari ni extraordinari.»

Disposició final segona. *Entrada en vigor*

La present Llei Orgànica entrarà en vigor l'endemà de la publicació en el «Boletín Oficial del Estado».

Per tant,

Mane a tots els espanyols, particulars i autoritats, que complisquen esta llei orgànica i que la facen complir.

Madrid, 24 de maig de 2007.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,

JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

10701 LLEI 8/2007, de 28 de maig, del sòl. («BOE» 128, de 29-5-2007.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els que veguen i entenguen esta llei

Sapieu: Que les Corts Generals han aprovat la llei següent i jo la sancione

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

I

La història del dret urbanístic espanyol contemporani es va forjar en la segona mitat del segle XIX, en un context socioeconòmic d'industrialització i urbanització, entorn de dos grans tipus d'operacions urbanístiques: l'eixamplament i la reforma interior, la creació de nova ciutat i el sanejament i la reforma de l'existent. La dita història va cristal·litzar a mitjan segle XX amb la primera llei completa

en la matèria, de la qual continua sent tributària la nostra tradició posterior. En efecte, les grans institucions urbanístiques actuals conserven una forta inèrcia respecte de les concebudes llavors: la classificació del sòl com a tècnica per excel·lència de què es valen tant l'ordenació com l'execució urbanístiques, on la classe d'urbanitzable és la verdadera protagonista i la del sòl rústic o no urbanitzable no mereix a penes atenció per jugar un paper exclusivament negatiu o residual; la instrumentació de l'ordenació per mitjà d'un sistema rígid de desagregació successiva de plans; l'execució dels dits plans pràcticament identificada amb la urbanització sistemàtica, que pot ser connexió per mitjà de formes de gestió pública o privada, a través d'un conjunt de sistemes d'actuació.

Des de llavors, no obstant això, s'ha produït una evolució capital sobre la qual ha de fonamentar-se esta llei, en diversos sentits.

En primer lloc, la Constitució de 1978 estableix un nou marc de referència per a la matèria, tant en el dogmàtic com en l'organitzatiu. La Constitució s'ocupa de la regulació dels usos del sòl en l'article 47, a propòsit de l'efectivitat del dret a la vivenda i dins del bloc normatiu ambiental format pels seus articles 45 a 47, d'on cal inferir que les diverses competències concurrents en la matèria han de contribuir de manera lleial a la política d'utilització racional dels recursos naturals i culturals, en particular el territori, el sòl i el patrimoni urbà i arquitectònic, que són el suport, objecte i escenari necessari d'aquelles al servei de la qualitat de vida. Però, a més del nou orde competencial instaurat pel bloc de la constitucionalitat, segons ha sigut interpretat per la doctrina del Tribunal Constitucional, resulta que a les comunitats autònomes els correspon dissenyar i desenrotllar les seues pròpies polítiques en matèria urbanística. A l'Estat li correspon al seu torn exercir certes competències que incidixen sobre la matèria, però havent d'evitar condicionar-la en la mesura que siga possible.

Encara que el legislador estatal s'ha adaptat a este orde, no pot dir-se encara que ho haja assumit o interioritzat plenament. En els últims anys, l'Estat ha legislat d'una manera un poc accidentada, en part forçat per les circumstàncies, perquè ho ha fet a cavall de successives sentències constitucionals. Així, des que en 1992 es promulgara l'últim Text Refós Estatal de la Llei sobre Règim de Sòl i Ordenació Urbana, s'han succeït sis reformes o innovacions de divers calat, a més de les dos operacions de «legislació negativa» en sengles Sentències Constitucionals, les número 61/1997 i 164/2001. No pot dir-se que tan atropellada evolució –huit innovacions en dotze anys– constituïssa el marc idoni en què les comunitats autònomes han d'exercir les seues pròpies competències legislatives sobre ordenació del territori, urbanisme i vivenda.

Esta situació no pot superar-se afegint nous retocs i correccions, sinó per mitjà d'una renovació més profunda plenament inspirada en els valors i principis constitucionals abans al·ludits, sobre els quals establir unes bases comunes en què l'autonomia pugua coexistir amb la igualtat. Per a això, es prescindix per primera vegada de regular tècniques específicament urbanístiques, com ara els tipus de plans o les classes de sòl, i s'evita l'ús dels tecnicismes propis d'estes per a no prefigurar, ni que siga indirectament, un model urbanístic concret, i per a facilitar als ciutadans la comprensió d'este marc comú. No és esta una llei urbanística, sinó una llei referida al règim del sòl i la igualtat en l'exercici dels drets constitucionals associats a este en allò que afecta els interessos la gestió dels quals està constitucionalment encomanada a l'Estat. Una llei, per tant, concebuda a partir de la delimitació competencial establida en estes matèries pel bloc de la constitucionalitat i que podrà i haurà d'aplicar-se respectant les competències exclusives atribuïdes a les comunitats autònomes en matèria d'ordenació del territori, urbanisme i vivenda i, en particular, sobre patrimonis públics de sòl.